

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. A.**, nar. X, státní příslušnost Ruská federace, zastoupeného: Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2013, č.j. OAM-42/LE-05-LE05-R2-2009,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 5. 4. 2013, č.j. OAM-42/LE-05-LE05-R2-2009, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“).

Žalobce se cítí být napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 12, § 14 a § 14a azylového zákona. Je přesvědčen, že jak jednotlivě, tak zejména po globálním posouzení doložené důkazy zcela evidentně prokazují jeho tvrzení o jednoznačně důvodné obavě z hrozící perzekuce v zemi původu.

Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když zdůrazňoval význam skutečností svědčících v neprospěch žalobce a zároveň ignoroval a zpochybňoval relevanci důkazů svědčících ve prospěch žalobce. Dle názoru žalobce hodnotil důkazy selektivně a v jeho

neúspěch, ačkoliv dle zásad správního řízení by tomu mělo být právě naopak. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, který ho označil za osobu nedůvěryhodnou, v jejíž tvrzeních existují závažné rozpory. Popírá, že by opakovaně měnil důvody pro podání mezinárodní ochrany a že nedoložil relevantní důkazy pro svá tvrzení. Naopak má za to, že zcela jasně, konzistentně a bez jakýchkoliv relevantních rozporů popsal důvody svých obav z hrozící perzekuce. Žalobce svoji roli v ozbrojeném odporu nikterak nepřeháněl, nefabuloval o své participaci v tzv. druhé čečenské válce, nezveličoval své osobní problémy, ani se nesnažil prezentovat jako významná osobnost zapojená do politického života. Jinými slovy vypovídal pouze pravdu, kterou podpořil důkazy, které nebyly žalovaným jakkoliv relevantně vyvráceny a přesto vyhodnotil žalovaný vyjádření žalobce jako účelová a jeho osobu jako nedůvěryhodnou. Žalobce považuje svou součinnost v azylovém správním řízení za nadstandardní, když sám aktivně doložil značné množství důkazů. Za důležitou žalobce považuje také skutečnost, že mnoho osob, které svým vyjádřením nikoliv obecně, ale naprosto konkrétně a kontextuálně podpořily jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, jsou osoby, kterým byl již - na základě obdobné důkazní situace - udělen azyl v různých zemích Evropské unie.

Žalobce má dále za to, že žalovaný porušil § 3 správního řádu neboť se dopustil několika procesních pochybení, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. K uvedenému závěru dospěl zejména na základě skutečnosti, že žalovaný nereflektoval všechny jím navržené důkazy, popř. je bagatelizoval. Uvádí kupříkladu zprávy Human Rights Watch za rok 2011, Amnesty International za rok 2010 - 11 či Výboru proti mučení při OSN z roku 2012, dle které Ruská federace zásadním způsobem porušuje mezinárodní úmluvu proti mučení. Za velmi podstatnou považuje žalobce taktéž aktuální judikaturu Evropského soudu pro lidská práva [rozsudek Ablyazov v. Russia (no. 22867/05); rozsudek Valeriy Lopata v. Russia (no. 19936/04); rozsudek Dmitriy Rozhin v. Russia (no. 4265/06); rozsudek Grigoryev v. Russia (no. 22663/06); rozsudek Zentsov and Others v. Russia (no. 35297/05)], která dle jeho názoru koreluje s výše uvedenou zprávou Výboru OSN, respektive s jeho argumentací o hrozící perzekuci z důvodu příslušnosti k národnostní menšině, respektive politické opozici vůči aktuálnímu ruskému režimu. Žalovaný však ke zmíněným rozsudkům v podstatě vůbec nepřihlížel, respektive tvrzení v nich uvedená zlehčoval s tím, že z nich nelze činit obecné závěry a naopak dospěl k závěru, že ruská vláda činí značné pokroky ve směru zlepšení situace.

Žalobce také nesouhlasí s žalovaného dezinterpretací stanoviska Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, pobočka Praha ze dne 22. 6. 2011 - vypracovaného výhradně pro projednávanou kauzu žalobce - ze kterého explicitně vyplývá důvodnost žalobcových obav z hrozící perzekuce. Žalovaný nejenže k uvedenému materiálu dostatečně nepřihlížel, ale navíc jeho závěry napadeným rozhodnutím zpochybnil. Obdobně se žalobce vyjádřil k žalovaného zhodnocení stanoviska Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 123383/2012-LPTP ohledně dodržování lidských práv a závazků vyplývajících z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) v kontextu vydávání osob do Ruské federace, které bylo vypracováno pro extradiční řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn.: NT 460/2012 v listopadu 2012.

Žalobce žalovanému dále vytýká, že neumožnil výslech všech navržených svědků. Zmiňuje především představitelku nevládní organizace Memorial působící v Ruské federaci S. G. Upozorňuje dále na znění čl. 196. a 203. Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 s tím, že správní orgány, který disponují rozsáhlým aparátem určeným ke zjišťování informací relevantních pro azylová řízení, mají ohledně přístupu k informacím o

situaci v zemích původu oproti žadatelům postavení mnohem silnější. Na straně správních orgánů tedy je, aby si pro žadatelem tvrzené skutečnosti - pokud o nich pochybují - obstaraly takové informace, které jim umožní objektivně rozhodnout, zda tvrzené skutečnosti mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování.

Žalobce zmiňuje také vyjádření Evropského parlamentu učiněné k všeobecně známé kauze Pussy Riot, v němž Evropský parlament uvedl: *...otázka lidských práv v Ruské federaci se drasticky zhoršila a prakticky neexistuje žádná garance práva na spravedlivý proces.*“ Žalovaný v dané souvislosti pouze konstatoval, že členky skupiny Pussy Riot jsou významné protirežimní osobnosti, se kterými se žalobce nemůže srovnávat, s čímž žalobce nesouhlasí.

Žalobce se dále vyjadřuje k procesní stránce řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany, neboť se domnívá, že z tohoto hlediska lze také hovořit o mnoha nezákonnostech. Připomíná, že za dobu dvou let nebyl od prvního pohovoru s ním proveden jediný doplňující pohovor. Má za to, že pokud by nedošlo k prozatímním rozhodnutím Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu, které pozastavily rozhodnutí ministra vnitra o vydání stěžovatele do země původu, trval by tento stav i nadále.

Nesouhlasí s postupem žalovaného, kdy má za to, že jeho právnímu zástupci bylo bráněno jakkoliv zasahovat do průběhu sepisování protokolu pod hrozbou vypovězení a zabránění jeho participaci na dalším průběhu úkonu. Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný ve svých otázkách opakovaně sděloval žalobci, že prokazatelně spáchal trestný čin na území ČR (pokud používal jinou identitu), přestože žalobce nebyl orgány činnými v trestním řízení nejen odsouzen, ale dokonce ani obžalován či obviněn.

Žalovanému je ze strany žalobce vytýkána také skutečnost, že svědek I. A. - sice byl částečně vyslechnut, ovšem nebyly mu předloženy skutečně relevantní otázky a výslech byl dle právního zástupce žalobce evidentně veden ve směru nalezení jakýchkoliv rozporů vhodných pro případné zamítnutí žalobcoví žádosti. Žalobce také důrazně upozorňuje, že jeho právnímu zástupci nebylo žalovaným, ani přes jeho explicitní upozornění, umožněno klást svědkovi otázky a došlo tak v podstatě ke zmaření tohoto úkonu.

Za velmi nestandardní považuje žalobce i postup správního orgánu při seznámení žalobce s obsahem spisového materiálu před vydáním rozhodnutí. Jeho právnímu zástupci byla zaslána výzva, aby ve lhůtě deseti dnů od doručení sdělení doložil případné poslední vyjádření, přičemž do spisového materiálu může nahlédnout po předchozí telefonické domluvě. Dle názoru žalobce toto sdělení nemůže alternovat výzvu k seznámení se podklady před vydáním rozhodnutí a pouze dokresluje nezákonný postup žalovaného v celé věci.

V neposlední řadě žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný se vůbec nevypořádal s některými klíčovými důkazy, které sám žalobce do spisového materiálu doložil.

Zmiňuje např. prohlášení ze dne 28. 6. 2011, ve kterém je explicitně uvedeno, že již v roce 2002, kdy byla osoba činící prohlášení ve vazbě, byl na ni orgány činnými v trestním řízení vyvíjen nátlak, aby žalobce křivě obvinila ze spáchání zločinu vraždy. Uvedená osoba zároveň odkázala na svého advokáta, který mohl tvrzené skutečnosti o nezákonných krocích orgánů činných v trestním řízení případně potvrdit. Žalovaný přesto nepovažoval za nutné se k těmto důkazům vyjádřit, či provést v daném směru jakékoliv šetření.

Dalším důkazem založeným ve spise, který byl žalovaným ignorován, je audiovizuální záznam ze zpravodajství ruských celostátních televizí spojený s ověřeným překladem do českého jazyka, ze kterého lze dle žalobce přinejmenším dovodit, že přestože by měl být vydán na území Ruské federace pouze k trestnímu stíhání, které je specifikováno v žádosti o vydání (a jak také opakovaně ujišťovaly a ujišťují ruské orgány činné v trestním řízení), nejen moderátor, ale taktéž přímo tiskový mluvčí Správy trestního stíhání Ministerstva vnitra

explicitně konstatuje, že žalobce spáchal na území Moskvy údajně několik desítek trestných činů a byl taktéž jednou z hlavních postav organizovaného zločinu v Ruské federaci. Žalobce konstatuje, že uvedená prohlášení jednoznačně ignorují princip presumpce neviny jakožto jedno z klíčových práv obžalovaného na spravedlivý proces v souladu s článkem 6 Úmluvy. V tomto směru žalobce připomíná judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, ze které vyplývá, že k porušení principu presumpce neviny a tedy porušení článku 6 Úmluvy může dojít nejen činností soudu, nýbrž i jiného státního orgánu [rozsudek *Allenet de Ribemont v. Francie* (no. 15175/89); rozsudek *Butkevičius v. Litva* (no. 48297/99)]. Žalobce uzavírá, že v případě neudělení jedné z forem mezinárodní ochrany dojde k porušení jeho práva na spravedlivý proces, respektive nebude ctěna presumpce neviny a dojde k porušení článku 6 Úmluvy.

V doplnění žaloby žalobce znovu shrnul podstatné argumenty, které uváděl již v samotné žalobě. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve věci 52Az 46/2003 a Krajského soudu v Praze ve věci 47Az 114/2003 a zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 4Azs 421/2004. Z výše uvedených vyplývá, že ačkoliv je nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu, musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl, aby bylo možno přezkoumat, zda daný správní orgán nevybočil z obecných mezi daných základními principy platného právního řádu či z hlediska procesních předpisů.

Žalobce se domnívá, že v posuzované věci došlo k porušení zásad týkajících se mezi volnosti správního uvážení, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nereflektoval obsah spisového materiálu, některé klíčové důkazy zcela opomenul, jiné desinterpretoval, což v příčinné souvislosti vedlo k zamítnutí žádosti.

Žalobce je na základě výše shrnutých argumentů přesvědčen, že mu měl být udělen azyl, neboť prokázal důvodnost své obavy z perzekuce ze strany ruských státních orgánů, která byla a stále je založena na jeho příslušnosti k čečenskému etniku, respektive z důvodu jeho příslušnosti ke skupině velitelů, tzv. čečenských bojovníků.

Navrhuje proto, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení a zároveň, aby žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či azylového zákona.

Žalovaný setrvává na závěrech, jež učinil v napadeném rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Má za to, že dostatečným způsobem zhodnotil příběh žalobce a jeho důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Shromáždil aktuální, věrohodné a dostatečně se na případ jmenovaného vztahující informace o zemi původu a po zkonfrontování tvrzení žalobce s těmito informacemi dospěl k závěru, že není naplněn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 azylového zákona, nebyl zjištěn žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro aplikaci § 13 či § 14 citovaného zákona a stejně tak v řízení nevyšla najevo žádná hrozící vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 azylového zákona, která by odůvodňovala udělení doplňkové ochrany (§ 14a citovaného zákona).

Žalovaný uvedl, že velmi pečlivě hodnotil všechny shromážděné důkazní materiály a výpovědi žadatele a konkretizoval existenci zásadních rozporů, které jsou popsány v napadeném rozhodnutí. K námitce zástupce žalobce, že mu nebylo umožněno v průběhu pohovoru klást otázky, upozorňuje žalovaný správní orgán, že dle protokolů o pohovoru bylo

zástupci žalobce umožněno vyjádřit se ústně do protokolu či písemně, čehož zástupce žalobce využil. Dodal, že klást otázky a vést pohovor však přísluší správnímu orgánu, nikoliv zástupci žadatele o udělení mezinárodní ochrany (srov. ustanovení § 23 odst. 1 azylového zákona). Rovněž námitka žalobce o povinnosti vyzvat právního zástupce k seznámení se s podklady postrádá dle žalovaného zákonnou oporu.

Žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) či b) azylového zákona nebyl v případě žalobce zjištěn, což správní orgán řádně odůvodnil a přezkoumatelným způsobem podložil informacemi o zemi původu žalobce. Stejně tak se v žalobou napadeném rozhodnutí nachází jasné vypořádání rozdílných tvrzení žalobce a posouzení jeho situace v zemi původu, kde bezproblémově několik let žil a podnikal. Ustanovení § 13 citovaného zákona se na žalobce nevztahuje, neboť není rodinným příslušníkem azylanta. Rovněž odůvodnění správního uvážení žalovaného o neexistenci zvláštního zřetele hodného důvodu dle ustanovení § 14 azylového zákona je zcela v souladu s požadavky na odůvodnění takového typu rozhodnutí (rozsudek NSS ve věci sp.zn. 6 Azs 304/2004 ze dne 24. 11. 2005).

K námitce vztahující se k neudělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a azylového zákona (§ 14b se na žalobce nevztahuje, jelikož není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany), žalovaný odkazuje na obsah správního spisu a informace, které shromáždil jako podklad pro rozhodnutí. Podotýká, že ze zjištěných garancí Ruské federace vyplývá, že jmenovanému nehrozí v tamní zemi trest smrti. Stejně tak k otázce hrozícího mučení a nelidského a ponižujícího zacházení či trestu shromáždil žalovaný dostatek informací, které obavy žalobce vyvracejí. Žalobce nebyl politicky aktivní osobou a bez problémů podnikal na území Ruské federace, aniž se stal objektem zájmu ruských státních orgánů. Nebyl rovněž nikterak postihován pro svou čečenskou národnost či účast v rusko - čečenské válce. Naopak svou rodinu v okamžiku jistých obav přesunul právě do Čečenska, jehož území pokládal za nejbezpečnější. Po zohlednění informací o situaci v ruském vězeňství žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, jež je definována v ustanovení § 14a odst. 2 azylového zákona a není tudíž dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany.

Závěrem svého vyjádření žalovaný dodává, že je přesvědčen o účelovosti a nedůvodnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a má tudíž za to, že jeho rozhodnutí je zákonné.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl na území České republiky zadržen dne 11. 12. 2008 v souvislosti s obviněním z trestného činu vraždy, kterého se měl dopustit na území Ruské federace, přičemž 12. 12. 2008 byl vzat do předběžné vazby. Dne 28. 1. 2009 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je čečenské národnosti, muslimského vyznání, a není ani nebyl členem politické strany ani jiné organizace. Z Ruska odcestoval na podzim roku 2002 do Turecka, žil v Istanbulu a zabýval se obchodem. Na přelomu let 2003 a 2004 poté na falešný gruzínský pas a pod cizí identitou přicestoval na území České republiky. Doklady získal za úplatu s pomocí známých. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl obavu z vydání do Ruska, kde by jej zabily ruské tajné služby. Žalobce ve svém prohlášení uvedl, že z vlasti odjel kvůli účasti na bojových operacích v Čečensku a proto, že proti němu bylo vykonstruováno trestní stíhání.

Žalovaný o žádosti žalobce poprvé rozhodl rozhodnutím ze dne 19. 2. 2009, č.j. OAM-42/LE-05-05-2009 tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 2. 2009 žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 12. 2009, č.j. 4 Az 2/2009 – 57 tak, že výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti rozsudku podal žalovaný dne 14. 1. 2010 kasační stížnost, kterou dne 10. 8. 2010 Nejvyšší správní soud

rozsudkem č.j. 4 Azs 10/2010 zamítl jako nedůvodnou. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany znovu rozhodl napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu protokolů sepsaných v průběhu správního řízení a také z žalobních námitek je zřejmé, že žalobce od počátku tvrdí, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany předvídané § 12 či § 14 azylového zákona popř. pro udělení ochrany doplňkové dle § 14a citovaného zákona. Žalobce jako jediný důvod odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu uváděl trestní stíhání pro vraždu, které mělo být proti jeho osobě vykonstruováno orgány v činnými v trestním řízení. Příčinu pronásledování ze strany ruských státních orgánů spatřuje ve své čečenské národnosti, účasti v tzv. první čečenské válce, v důsledku které byl zařazen na seznamy bývalých čečenských bojovníků a také v jeho participaci na soudním sporu svého známého.

Podle § 12 azylového zákona se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 2 odst. 6 azylového zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl dle § 12 písm. a) azylového zákona. Žalobce již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 1. 2009 uvedl, že ani on, ani nikdo z jeho rodiny není a nebyl členem žádné politické strany či podobné organizace. Z těchto důvodů soud nepovažuje žalobcovu námitku o ignoraci skutečností svědčících v jeho případě o hrozící perzekuci z důvodu příslušnosti k politické opozici vůči aktuálnímu ruskému režimu za opodstatněnou.

Klíčové v případě žalobce tedy bude posouzení, zda v jeho v případě byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) azylového zákona. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119, dostupného na www.nssoud.cz: „pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 10 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních

důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).

K otázce možného pronásledování stěžovatele z důvodu jeho účasti v tzv. první rusko-čečenské válce se žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za nespornou lze označit skutečnost, že žalobce se uvedeného konfliktu, který se odehrával v letech 1994 – 1996, skutečně zúčastnil. Zpočátku jako obyčejný voják, později se stal velitelem oddílu.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nejprve zabýval otázkou, zda bývalí čečenští bojovníci mohou být považováni za sociální skupinu ve smyslu azylového zákona, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. Dle jeho názoru je v tomto případě formulace jakýchkoliv shodných rysů fakticky nemožná a jednotliví členové se až příliš liší osobními a sociálními charakteristikami. S názorem žalovaného zdejší soud nesouhlasí, jelikož společnou charakteristiku žalovaný v tomto případě vyložil až příliš restriktivně a s důrazem na soudržnost skupiny. Soud má za to v případě žalobce lze hovořit o příslušnosti k sociální skupině rusko-čečenských bojovníků, jelikož přímá účast na válečném konfliktu na protirežimní straně je dle názoru soudu dostatečně určitým znakem, který vytváří specifickou charakteristiku sociální skupiny dle azylového zákona.

V tomto směru soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 63/2004 ze dne 19. 5. 2004, kde uvedl: *„Role pronásledování není definičním prvkem, jenž určuje sociální skupinu, byť fakt pronásledování napomáhá k tomu, aby určitá skupina lidí byla jako zvláštní sociální skupina vnímána, resp. může takovou skupinu i vytvořit. Není pak zapotřebí, aby se členové určité sociální skupiny znali, nemusí se vzájemně stýkat ani tvořit soudržnou skupinu. Určitá sociální skupina je tedy skupina osob sdílejících objektivně společnou charakteristiku nebo je alespoň takto společností vnímána. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob; riziko pronásledování tuto charakteristiku nepředstavuje (srov. doporučení v oblasti poskytování mezinárodní ochrany - HCR/GIP/02/02 ze 7.5.2002).“*

Výkladem pojmu sociální skupina se NSS zabýval také v rozsudku č.j. 2 Azs 69/2003 ze dne 14. 1. 2004: *„sociální skupina ve smyslu zákona o azylu je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování, než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám.“*

Z uvedených rozsudků NSS však lze vyvodit, že fakt, že žalobce bojoval v rusko-čečenské válce a byl příslušníkem určité sociální skupiny, není sám o sobě důvodem pro udělení azylu. Nezbytnou doplňující podmínkou je existence odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotýčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, nebo odmítají či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu. V daném případě však žalobce neprokázal, že by pro svou příslušnost k sociální skupině rusko-čečenských bojovníků pronásledován byl.

Žalovaný své závěry mimo jiné opírá o zprávy Dánské imigrační služby a Dánského výboru pro uprchlíky ze srpna 2012, které konstatují, že v současnosti nehrozí osobám čečenského konfliktu nebezpečí, jako tomu bylo v době rusko-čečenské války. Jistý podíl na tomto stavu mají jistě také Státní dumou vyhlášené amnestie pro účastníky jak prvního, tak také druhého rusko-čečenského konfliktu.

Žalovaný hodnotil také námitku žalobce o pronásledování v důsledku vykonstruovaného procesu proti jeho osobě. Tu shledal za neopodstatněnou nejen proto, že se případ žalobce zásadně vymyká ze šablony kauz, které organizace na ochranu lidských práv popsaly jako případy, kdy docházelo k porušování práv obviněných ve vykonstruovaných procesech, ale také proto, že žalobce nedokázal v průběhu celého řízení popsat, v čem vykonstruovanost spočívá. Žalovaný jasně a srozumitelně vysvětlil, v čem shledává rozdílnost jednotlivých případů a proč žalobci v tomto ohledu nedal za pravdu. Zároveň správně připomněl, že jeho úkolem není v řízení o udělení mezinárodní ochrany posuzovat zákonnost postupu orgánů země původu v trestním řízení.

Dle soudu, z odpovědi v doplňujícím pohovoru ze dne 20. 6. 2011 zřetelně vyplývá, že se žalobce o průběh trestního řízení nijak nezajímal, na svou obranu dosud nepodnikl žádné kroky a spokojil se s lakonickým konstatováním o vykonstruovanosti procesu. Během uvedeného pohovoru zároveň žalovaný uvedl, že trestní stíhání nijak nesouvisí s tím, že je bývalým bojovníkem v rusko-čečenském konfliktu, což ovšem znamená, že na něho nelze v tomto ohledu aplikovat § 12 azylového zákona. I kdyby byla obava z pronásledování v důsledku trestního řízení opodstatněná, nebylo by pronásledování založeno na žalobcově příslušnosti k určité sociální skupině. Dle soudu však postup státních orgánů v zemi původu v souvislosti s vyšetřováním závažné trestné činnosti nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 azylového zákona.

Jako další důvod pro obavu z pronásledování své osoby žalobce uváděl seznamy bojovníků, na jejichž základě dochází ze strany ruských orgánů k cílené perzekuci zmíněné skupiny Čečenců. Jejich existenci pochopitelně nebyl v průběhu správního řízení prokázat, což je vzhledem k jeho postavení v rámci řízení pochopitelné. Zároveň lze však jen stěží předpokládat, že by se něco podobného podařilo žalovanému. Již v prvním pohovoru k žalobcově žádosti ze dne 28. 1. 2009 byly uvedené seznamy zmíněny, přičemž žalobce uvedl, že jeho problémy začaly v roce 1999, kdy byl na základě seznamů poprvé zadržen. Jejich vznik tedy zasadil do období tzv. druhé rusko-čečenské války, kdy Rusové znovu násilně vstoupili na území Čečenska. Jak ale žalovaný upozornil, je žalobcem uvedená časová posloupnost výrazně odlišná od té, kterou zmínil žalobcův synovec, jež byl k věci vyslechnut jako svědek dne 20. 6. 2011. Ten důvody pronásledování zasadil až do roku 2001, kdy již druhá rusko-čečenská válka skončila a někteří žalobcovi spolusloužící z války přešli do služeb Ruské federace. Stejně tak se neshodují ani uváděné důvody pronásledování, když žalobce opakovaně i v průběhu doplňujícího pohovoru uváděl pouze to, že je na seznamu bojovníků, zatímco jeho synovec popsal motivaci k pronásledování jako „čistý business“, protože jeho strýc podnikal a vydělával poměrně značné množství peněz. Za daných okolností nelze žalovanému vytýkat, pokud vyhodnotil žalobcovo tvrzení jako rozporuplné, když svědecká výpověď namísto jeho potvrzení spíše vedla k opaku a stejně tak z žádných dalších podkladů v řízení (ani z těch žalobcem navržených) existenci seznamů, nepotvrdil.

Žalovaný se v hodnocení pocítované hrozby pronásledování, pozastavil také nad faktem, že se žalobce do Ruské federace dobrovolně vracel, byť pod falešnou identitou, přičemž v souhrnu s ostatními argumenty nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení azylu dle § 12 azylového zákona.

Přestože žalovaný učinil nesprávný dílčí závěr o příslušnosti žalobce k sociální skupině v celkovém kontextu neměla tato skutečnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný neopomněl posoudit hrozbu pronásledování, přičemž na základě řádně zdůvodněných a podložených argumentů dospěl k názoru, že žalobci v případě návratu do jeho vlasti pronásledování nehrozí.

Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) azylového zákona, a proto posoudil žalobcovu námitku, v tomto směru, jako neopodstatněnou.

Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 azylového zákona představuje jednu z alternativních cest udělení mezinárodní ochrany. Text uvedeného ustanovení operuje s formulací „případy hodné zvláštního zřetele“, což je neurčitý právní pojem umožňující uplatnění správního uvážení ze strany správního orgánu. Zároveň však ustanovení § 13 azylového zákona stanoví podmínky objektivní, které musejí být naplněny, aby vůbec mohlo správní uvážení nastoupit. V posuzovaném případě žalovaný podmínky pro udělení azylu dle § 13 azylového zákona neshledal, což však žalobce nijak nerozporuje a s touto částí napadeného rozhodnutí tedy zřejmě souhlasí.

Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska zmíněného ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil.

Smysl tohoto institutu vymezil NSS v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Žalovaný se při hodnocení zda existují v případě žalobce důvody, jež by byly podřaditelné pod neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, zabýval zejména rodinou a sociální situací žalobce, stejně jako jeho zdravotním stavem a věkem. Úvaha žalovaného nijak nevybočila ze zákonem stanovených limitů zákazu libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně chráněných náležitostí právního a demokratického státu.

Doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, dostupném na www.nssoud.cz. Podle cit. rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu;

a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona).

Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu do Ruska vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 azylového zákona. Tou se rozumí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný se soustředil se zejména na formy vážné újmy uvedené v písm. a), b) a c) cit. ustanovení.

Žalobcově námitce, že jím popsaná a prokázaná situace je důvodem pro udělení doplňkové ochrany nedává soud za pravdu a naopak se ztotožňuje s žalovaným. Ten dospěl k závěru, že podmínka stanovená § 14a azylového zákona není splněna, tedy že stěžovateli vážná újma nehrozí a konstatoval, že důvody pro udělení doplňkové ochrany nebyly splněny. S tímto závěrem souhlasí i městský soud. Nejrozsáhlejší část zdůvodnění věnoval žalovaný hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný opakovaně zmiňuje zejména rozhodnutí ESLP ve věci Chentiev a Ibragimov proti Slovensku č. 21022/08 a 51946/08 ze dne 14. září 2010), na které odkazoval také žalobce. Cituje především závěr ESLP, který v uvedeném rozhodnutí zazněl a sice: *„Soud připomíná, že pouhá možnost špatného zacházení v případech obdobných případu přítomných uchazečů, není sama o sobě dostačující pro vznik porušení článku 3 (pozn. Evropské úmluvy o lidských právech).“*

Žalobce stále poukazuje na vykonstruovanost trestního procesu a obavu z porušování jeho práv, kterou však, jak již bylo zmíněno v odůvodnění k § 12 azylového zákona, není s to jakkoliv blíže rozvést či konkretizovat. Z tohoto důvodu ji žalovaný nevyhodnotil jako dostatečně silnou, aby aktivovala ustanovení § 14a azylového zákona. Žalobce nepovažuje za osobu, o kterou by měla Ruská strana eminentní zájem a to mimo jiné proto, že ze správního spisu ani z jiných podkladů nevyplývá, že by se veřejně angažoval či projevoval protirežimní politické názory.

Žalovaný se věnoval také otázce, zda žalobci může hrozit újma v souvislosti jeho žádosti udělení o mezinárodní ochranu v České republice. Ani tuto hrozbu nevyhodnotil jako reálnou a uzavřel, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí nic, co by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu azylového zákona.

V úvahu je třeba vzít i další okolnosti případu, a sice že Generální prokuratura Ruské federace předložila České republice v souvislosti s trestním stíháním žalobce záruky, že žalobce bude mít právo na spravedlivé soudní jednání v souladu s čl. 6 Úmluvy. Zároveň se ruská strana zaručila informovat o výsledcích trestního stíhání a garantuje konzulárním pracovníkům Velvyslanectví České republiky v Moskvě možnost navštěvovat žalobce ve věznici a právo na informace o průběhu procesu. V případě, že by došlo k odsouzení žalobce, záruky se budou vztahovat také na dobu výkonu trestu.

Za relevantní lze v posuzovaném případě jistě hodnotit také skutečnost, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až několik let poté (5 - 6), co vstoupil na území České republiky. Žalovaný se touto otázkou také zabýval, přičemž shledal, že ač žalobce mohl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve, učinil tak teprve v okamžiku, kdy byl zadržen v souvislosti s mezinárodním zatykačem na jeho osobu. Žalovaný také správně vyhodnotil, že žalobce není možno považovat za uprchlíka *sur place*.

Žalovaný veškeré své závěry týkající se možného hrozícího mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z

důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu odůvodnil dostatečně podrobně a přesvědčivě.

S námitkou směřující proti neposkytnutí doplňkové ochrany dle § 14a azylového zákona souvisí také námitka neposouzení televizního záznamu, jež je, jak žalobce uvádí, součástí správního spisu. Ten v posuzovaném případě čítá více než 1200 stran, avšak soud uvedený důkaz ve správním spise nenalezl. O televizním záznamu se poprvé zmínil žalobce během doplňujícího pohovoru dne 20. 6. 2011, kdy mluvil o vyjádřeních ruského vyšetřovatele do celostátní televize, na jejíž jméno si však během pohovoru nevzpomněl a uvedl pouze, že šlo o celoplošné vysílání někdy v roce 2003 či 2004 a pokusí se záznam dohledat na internetu. Na straně 30 napadeného rozhodnutí zmiňuje žalovaný, že mu ze strany žalobce nebyly v průběhu správního řízení doručeny 3 podklady, jež nejsou veřejně dostupné a tudíž neměl možnost je zahrnout do svého hodnocení. Jedním z těchto podkladů je také přepis televizního záznamu o únosech v Čečensku. Jelikož se v obou případech neshoduje údajný obsah televizních záznamů, není soudu jasné, zda jde v obou případech o jeden a tentýž záznam, a proto prověřil správní spis od data doplňujícího pohovoru, kdy žalobce přislíbil dodání záznamu žalovanému.

V intervalu od 20. 6. 2011 do vydání napadeného rozhodnutí zaznamenal soud celkem pět podání žalobce, ve kterých doplňoval podklady pro řízení. Vyjádření účastníka řízení a doložení dalších důkazů ze dne 18. 7. 2011 obsahuje celkem 12 příloh, ale žádný videozáznam, nebo jeho přepis. Podobně vyjádření ze dne 25. 7. 2011, které má příloh 11. Další doložení listinných důkazů předložil žalobce dne 20. 9. 2012, přičemž ani toto záznam neobsahovalo. Žalobce opět doplňoval důkazy pro svá tvrzení dne 4. 12. 2012, stejně jako tři předchozí ale nedodal audiovizuální záznam, o němž se zmiňuje v žalobě. Poslední ze zmíněných pěti doplnění učinil žalobce dne 17. 12. 2012 avšak jedinou přílohou byla v tomto případě kopie stanoviska MZV ČR č.j. 123383/2012-LPTP.

Jelikož v dalším průběhu soud nezjistil žádná další doplnění důkazů nemůže dát za pravdu žalobcově námitce o neposouzení televizního záznamu, jelikož takovýto podklad nebyl ani jinde ve správním spise nalezen.

Žalovanému je ze strany žalobce vytýkána také skutečnost, že při výslechu svědka I. A. nebylo žalovaným právnímu zástupci žalobce umožněno, klást svědkovi otázky, čímž v podstatě došlo ke zmaření tohoto úkonu. Žalovaný se této námitce žalobce bránil s tím, že takové právo žádné zákonné ustanovení nezakládá.

Současná právní úprava na rozdíl od té předchozí (srov. ust. § 33 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. správní řád) skutečně uvedená práva účastníkům řízení explicitně nepřiznává. Je nepochybné, že účastníkům řízení i za nynější právní úpravy přísluší ve všech případech, kdy správní orgán provádí dokazování, právo se tohoto dokazování účastnit. Tento závěr podporuje nejen čl. 38 odst. 2 Listiny, ale také § 51 odst. 2 správního řádu. Danou povinnost však žalovaný v posuzovaném případě naplnil, když žalobce včas vyrozuměl.

K provádění důkazů mimo ústní řízení dle § 51 odst. 2 existuje již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkající se právě důkazu svědeckou výpovědí. Provedení výslechu svědka bez přítomnosti účastníka správního řízení, aniž by byl o konání výslechu účastník předem vyrozuměn, je nezákonným upřením práva účastníka řízení účastnit se výslechu svědka a práva klást svědkovi otázky. Tato práva jsou garantována v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 96/2005 - 63, publikovaný pod č. 1181/2007 Sb. NSS, náleží Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp.zn. II. ÚS 232/02, publikovaný pod č. 134, sv. 28 Sb. ÚS).

Z výpovědí svědků, které byly získány nezákonným způsobem, nelze tedy vůbec vycházet. Avšak tato skutečnost ještě bez dalšího neznámá, že se jedná o podstatnou vadu řízení, jež by měla automaticky za následek nezákonnost rozhodnutí. Ostatně také touto otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval, kdy např. v rozsudku č.j. 5 As 21/2011 – 39 ze dne 8. 3. 2012 uvedl: *„Lze tak učinit dílčí závěr, že v důsledku pochybení městského úřadu nelze výpovědi svědků v neprospěch žalobce vůbec použít, neboť se jedná o důkazy, které byly provedeny nezákonným způsobem. Dále je však třeba se zabývat otázkou, zda tato vada řízení měla v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o věci samé, tedy zda šlo o takovou vadu řízení před správním orgánem, pro niž měl krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušit [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Skutečnost, že žalobce byl takto zkrácen na svých procesních právech postupem správního orgánu, ještě bez dalšího neznámá, že se jedná o podstatnou vadu řízení, pro niž měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. O podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, by se jednalo jen tehdy, pokud by skutkové závěry správních orgánů bez použití nezákonných důkazů nemohly obstát.“*

Přestože je nesporné, že právnímu zástupci žalobce nebylo umožněno kladení doplňujících otázek během svědecké výpovědi I. A. bylo dne 18. 7. 2011 žalovanému doručeno podání, jehož součástí byly odpovědi svědka na otázky kladené právním zástupcem. Tímto podkladem měl žalovaný povinnost se zabývat, stejně jako všemi ostatními důkazy předloženými ze strany žalobce. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný toto podání zhodnotil. Ač soud uznává, že byl přístup žalovaného přinejmenším hraniční z pohledu § 4 odst. 1 a § 51 odst. 2 správního řádu, ve výsledku a s ohledem na shora uvedené neshledal, že by byl důvodem pro zpochybnění zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Ani s námitkou nezákonného postupu při seznamování žalobce s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí soud nesouhlasí. Správní řád v § 36 odst. 3 nestanoví, jakou formou by měl správní orgán dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům řízení a stanoví pouze povinnost, aby účastníka k uplatnění tohoto práva vyzval.. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 5 Ca 117/2009-39 ze dne 9. 1. 2013: *„Dokladem o tom, že správní orgán tuto svou povinnost splnil, nemusí být jen písemná výzva, podle níž byly potřebné podklady shromážděny a je možno se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, ale také i jen následný záznam správního orgánu o tom, že účastník se s podklady seznámil, stvrzený podpisem účastníka.“*

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl s podklady napadeného rozhodnutí seznámen dne 27. 3. 2013, což stvrdil vlastnoručním podpisem na protokolu o provedení tohoto úkonu. Jelikož soud nezjistil, že by po tomto datu byl správní spis doplňován o další podklady, považuje postup žalovaného za bezvadný.

Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce o selektivním hodnocení důkazů ze strany žalovaného a bagatelizaci těch, jež svědčí ve prospěch žalobce. Rozhodnutí postavené na konkrétním závěru prakticky vždy vyznívá ve prospěch určité skupiny důkazů, čímž důkazy oponentní implicitně odmítá, respektive jim nepřikládá takovou důležitost. To, že žalovaný určité důkazy vyhodnotil jako relevantní a jiným stejnou důležitost nepřiznal, ještě neznámá, že důkazy hodnotil selektivně. Pakliže svůj postup dostatečně, jasně a srozumitelně odůvodnil a nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, lze jeho postup považovat za souladný se zákonem.

Je nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu, musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl, aby bylo možno přezkoumat, zda daný správní orgán nevybočil z obecných

mezi daných základními principy platného právního řádu či z hlediska procesních předpisů. K takovému závěru soud v posuzovaném případě nedospěl zejména vezme-li v potaz rozsah správního spisu a množství všech podkladů, které musel žalovaný hodnotit. Žalovaný velmi podrobně popsal veškeré úvahy, které vedly k výroku napadeného rozhodnutí, uvedl veškeré podklady, které zohlednil a u těch, jež nezohlednil, popsal důvod takového postupu. V případě žalobce namítaného výsledku svědkyně S. G. žalovaný zcela jasně vysvětlil, z jakého důvodu k tomuto úkonu nepřistoupil. Ani žalobcem zmíněné prohlášení osoby ze dne 28. 6. 2011 dle soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí neopomněl. Byť se k tomuto podkladu nevyjádřil samostatně, zahrnul ho do množiny podkladů, u nichž nelze zjistit jejich původce a jejichž informační hodnota je tak pro neověřitelnost výrazně oslabena.

Dle soudu žalovaný svým postupem neporušil § 52 správního řádu, které mu dává možnost neprovést všechny důkazy navržené účastníky, nicméně pokud některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo, což žalovaný učinil. Soud nezaznamenal v žádném z žalobcem namítaných případů opomenutí, jež by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.

Na základě výše uvedeného soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalovaný nerefletoval obsah spisového materiálu, klíčové důkazy zcela opomenul a jiné desinterpretoval.

Dále soud nesdílí názor žalobce, že by žalovaný dezinterpretoval stanovisko Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, pobočka Praha ze dne 22. 6. 2011 a stanovisko Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 123383/2012-LPTP. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal důvody, na základě kterých uvedené podklady nepovažuje pro posuzovaný případ za klíčové. V případě prvního vyjádření zmiňuje především skutečnost, že jde o materiál poměrně obecný, který ač poukazuje na možné obavy o nezávislost trestního soudnictví a dodržování zákonnosti v Ruské federaci, zároveň připouští názor, že přívrženci povstalců z první čečenské války již obecně nejsou kvůli těmto postojům ohroženi. Žalovaný veškeré tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí zmínil.

Stejně tak v případě stanoviska MZV ČR žalovaný podrobně rozebral jednotlivé části tohoto materiálu a shledal, že ve většině jde o shrnutí jiných zdrojů. Zpráva opět obsahuje jak názory příklánějící se k závěru o panujících obavách ohledně dodržování mezinárodních a vnitrostátních povinností ze strany Ruské federace, tak také názory opačné, reprezentované v tomto případě Zastupitelským úřadem ČR v Moskvě.

Žalovaný ani jeden z materiálů nezpochybnil jak uvádí žalobce. Důsledně se věnoval existenci rozporů v obou vyjádřeních, přičemž řádně popsal a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnil, jakým způsobem se s těmito rozpornými závěry vypořádal a z jakých důvodů se přiklonil k jedné ze vzájemně protichůdných verzí.

Lze uzavřít, že s ohledem na předchozí závěry soudu nelze než odmítnout výtku žalobce, že nebyl ze strany žalovaného dostatečně zjištěn skutkový stav věci.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. 12. 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně